

רעננה

פורטרט בינדורי

חקר ויזואלי של שני דורות ומה שביניהם

אפריל 2018 | קטלוג תערוכה

רעננה | **פורטרט בינדורי**
חקר ויזואלי של שני דורות ומה שביניהם

אפריל 2018 | קטלוג תערוכה

מציגים:

צלמי מועדון "צילום בגיל", רעננה:

דבורה אליאש, אביבה אשר, ברכה בלזר, רחל הלל, מלכה מיכאלי, הרטה מונוביץ, פינחס מלכיאור, יהודית נאט, חנה נזר, מרי פארי, מרים פרגר, אריה שפירא.

תלמידי כיתה יא' - מגמת צילום בתיכון מטרו ווסט, רעננה:

אופק עמר, אלי כהן, גל גולדשטיין, ים בן זאב, ירין נהרי, מיקה אביב, ניצן רוזנברג, עדן פטל, עומר שטלצר, קובי בוסקילה, שחר כושר, שירה מלכה, שחף כהן, שיר כהן.

בשיתוף גוינט ישראל - אשל

ועיריית רעננה, המחלקה לשירותים חברתיים

פיתוח, הפקה, והנחייה:

שיבי איסמן, סיגל הראל-מור

לכל אחד מאיתנו יש סיפורים. סיפורים שמשתנים עם הזמן, המקום, הגיל והמרחק. סיפורים שמלווים אותנו כל חיינו, סיפורים שאנחנו אוספים לאורך הדרך, סיפורים שנמצאים אצלינו בראש, וסיפורים שמשתקפים לנו מהסובבים אותנו.

אבל מה קורה כשמפגישים שני סיפורים של זמן אחר ומקום אחר, עם פער גילאים חובק עולמות הרחוקים זה מזה מרחק של חיים שלמים? איך הם משתקפים זה בזה? היכן הם חופפים, או איך נראה הפער ביניהם? איך נראה פורטרט בין דורי שכזה?

אלו וכאלו הן השאלות שיצאו לחקור, באמצעות מצלמה, משתתפי פרוייקט "פורטרט בינדורי". חצי מהם ניצולי שואה, צלמים במועדון "צילום בגיל" רעננה. חציים השני, תלמידי כיתה יא' ממגמת הצילום בתיכון מטרו ווסט. יחד הם יצאו לחוויה נדירה ויחודית של מסע בין הגילאים.

במהלך 12 מפגשים הם קיבלו הזדמנות להציץ מבעד לעדשת המצלמה אלו באלו, לחשוף ולהיחשף לתכנים חוצי גיל, למצוא את המכנים המשותפים, לברר את ההבדלים, לגעת, להתקרב, להעזיז, ולייצר פורטרט משותף.

לצורך החקר הויזואלי רתמו המשתתפים את סגולותיה המיוחדות של המצלמה. בשיטת "לצלם סיפור" מסגרו, שיקפו, טישטשו וחידדו, התרחקו והתקרבו, שינו פרופורציות וזוויות ראייה, ובעיקר - הסתכלו, ראו זה את זה, אחרת.

תוצרי התהליך והחווייה מוצגים בצילומי הפורטרט שבתערוכה. הם מספרים דיאלוגים בינדוריים חשובים ומהותיים הן ברמה האישית והן במישור החברתי.

ליזה אוברשטיין ומיקה אביב.

פינחס מלכיאור ועדן פטל

אריה שפירא וקובי בוסקילה

רחל הלל ועומר שטלצר

רחל הלל ועומר שטלצר

יהודית נאט וניצן רוזנברג

איך מכניסים שני דורות למסגרת אחת? מה נכנס למסגרת ומה נשאר בחוץ? מי תופס יותר מקום ומי פחות? מי קובע את גבולות המסגרת וכמה גמישים הם צריכים להיות כדי לכלול בתוכם שני עולמות הרחוקים זה מזה מרחק של זמן, מקום, הוויה של חיים?

מיליפה מיפאלי ואופק עמר

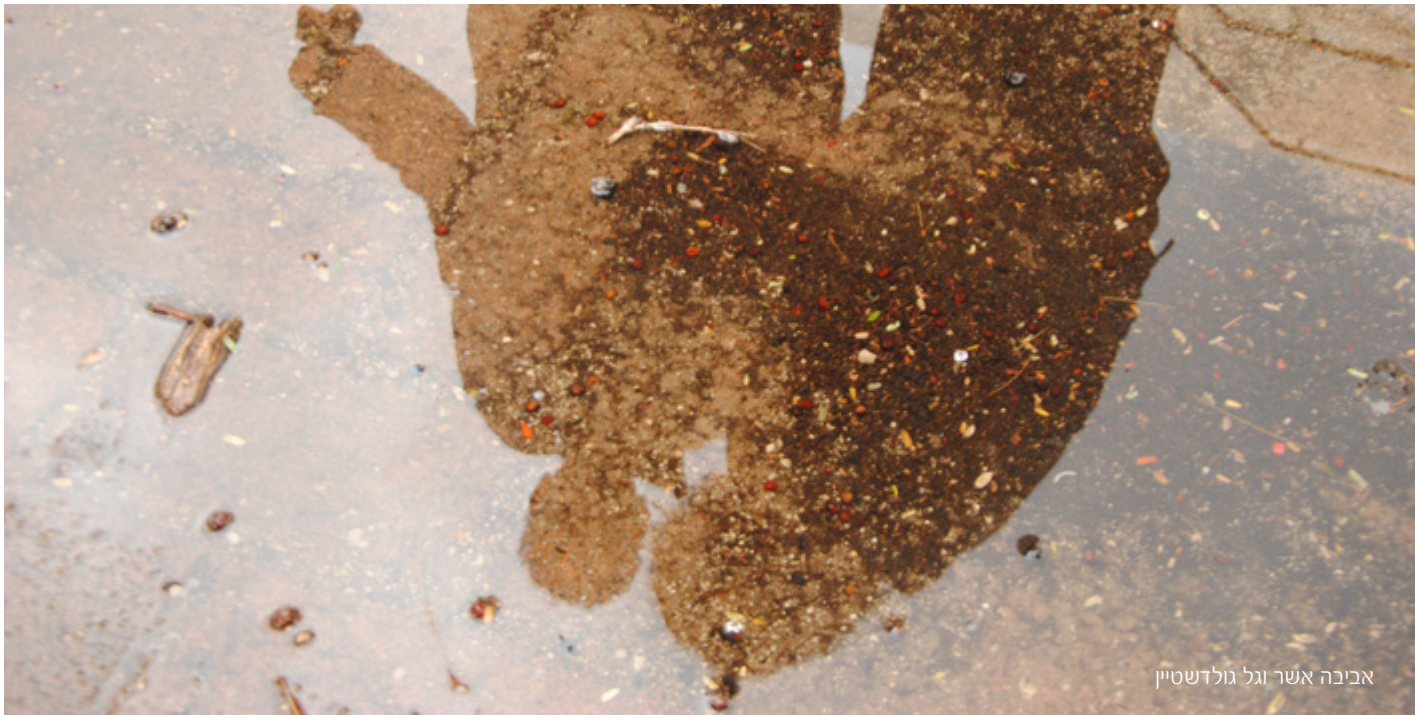
כיצד אנו משתקפים בעיניהם של אלו הרחוקים מאיתנו מרחק של דור? דרך איזה פילטרים הם מסתכלים עלינו? האם הפערים בסגנון הלבוש, סגנון הדיבור, מחוות גוף וקמטי העור משפיעים על השיפוט שלנו בהסתכלינו על האדם שמולינו? איזו משמעות מקבל הגיל כשהוא רק צל על משטח משקף?

ברכה בלזר ואופק עמר

דבורה אליאש ואלי כהן

השראה ממוזיקה לא רק שמניעה אותנו, אלא גם מחברת וקושרת ברכדים שונים. להקת הביטלס, עם האלבום שהפך לסמל תקופה ותרבות, והשיר "All You Need is Love" במיוחד, יצרו חיבור מידי בין יהודית נאט (+80), יהודית שורק (+50), ירין נהרי ומיקה אביב (17).

איזה מוזיקה שומע הדור שנולד באירופה הקלאסית של שנות ה-30, לעומת דור המילניום שנולד בארץ ישראל לתוך תרבות מעורבבת עדות, צבעים וטעמים?

האם סגנון מוזיקלי שונה יכול לגרום לפערים בלתי גשירים? או שאולי האהבה למוזיקה בפני עצמה יכולה להיות גורם בינדורי מחבר, מגשר, מייצר הרמוניה?

מהי השראה? מהיכן היא מגיעה, ולאן היא לוקחת אותנו? האם ההשראה אותה אנחנו שואבים - מוזיקה, אמנות, עוגה של שוקולד או פרחים בחצר מניעה אותנו לחלום, מדרבנת אותנו לעשייה, או שהיא סוג של אידיאל, משהו מאיתנו והלאה? האם מקור ההשראה תלוי גיל, נעוץ בהיסטוריה שלנו, במקום ממנו באנו? או שאולי השראה חוצה גילאים ונוגעת בבסיס האדם, באשר הוא?

בהשראת טעם החיים. קוקה קולה, למעלה מ-130 שנה, נותנים לנו את טעם החיים, באופן חוצה גילאים, זמן מקום ודור.

"האדם הוטרובי מייצג את הפרופורציות של גוף האדם. יהודית נאט, יהודית שורק, אביבה אשר, מיקה אביב, וגל גולדשטיין שאבו השראה מהאדם הוטרובי של דה וינצ'י לפרופורציות של גלגל החיים, אשר בנקודה מסוימת בחיים, משיקות לכולנו.

האם אמנות ממנה אנו שואבים השראה מחזירה אותנו למחוזות ישנים וגעגועים לעבר? אולי היא מדרבנת אותנו להעז ולחלום על עתיד, לשאוף ליעדים ולמקומות שאחרת היו מחוץ לגבול הדמיון שלנו, לאמץ אישיות אחרת? יהודית, אביבה, גל ומיקה הרשו ל קלפנים של סזאן לקחת אותם לפנטזיה משותפת שטשטשה את פערי הגיל, הרקע והעבר המפרידים ביניהם.

סדרת הטלוויזיה עספור ויוצריה הם ההשראה של ניצן ואל. השאיפה להיות כמוהם מהווה עבורם דחף לעשות ולהגשים. את הרטה וליזה, שתיהן ניצולות שואה, המאבק ההשרדוטי של הגיבורים בסדרה והנסיון לשמור על הבית, החזיר למחוזות ילדותן בתקופה האפלה ולסיפורי השרדותן האישיים.

למעלה: "הקלפנים" - יהודית נאט, אביבה אשר, גל גולדשטיין ומיקה אביב

למטה: "השרדות" - ליזה אוברשטיין, הרטה מונוביץ, ניצן רוזנברג ואלי כהן

"אליעזר והגזר" הוא סיפור ילדים קלאסי שמלווה דורות של ילדים ישראלים. זהו סיפור על מאמץ משותף ועל עבודה ביחד - ללא הבדל גיל או שוני, שילוב כוחות שמאפשר לעקור מהשורש אפילו את העיקשים והקשים ביותר. דבורה, ברכה, עומר ושחר לקחו את הסיפור ואת השראתו למקום עכשיו ורלוונטי לכולנו - המאבק בשחיתות.

אם כולנו ביחד, דורות של ישראלים, ללא הבדל של גיל, דעות פוליטיות או מגזר - נמשוך ביחד, נוכל לעשות פה שינוי של ממש.

"לעקור את השחיתות", בהשראת אליעזר והגזר: דבורה אליאש, ברכה בלזר, עומר שטלצר ושחר כושר.

האם מילים - בשפות שונות, בהגייות שונות, ממקומות שונים ומזמנים שונים, הן גורם מתווך? האם הן מהוות גשר תקשורתי שאחרת אולי קשה היה לחצות אותו? או שאולי מילים שמייצגות תרבות, סטייל, דרך חיים, דור - רק מבטאות חוסר תקשורת ואי הבנה, מקצינות פערים שממילא הם שם?

ברכה בלזר ושחר כושר מצאו בספרדית שפה משותפת. באמצעותה הם מביעים את המכנה המשותף שלהם:

TENGO FE - יש בי אמונה.

2018 - תאריכים מסמלים לעיתים מכנה משותף אשר סביבו אפשר להסכים לחגוג, להתאבל, להשתייך בלי שום קשר לגיל או לדור. יהודית נאט, אביבה אשר, גל גולדשטיין ומיקה אביב חגגו כך ביחד את ראש השנה האזרחית שפגשה אותנו באמצע הפרויקט.

לאמונה כי הכל אפשרי - בהקשר הבין דורי התחברו חנה נזר ועומר שטלצר וצילמו צילום מחווה לסרט התיעודי אנשים ומקומות של הבמאית האגדית אנייס ורדה בת ה-90 והצלם הפופולרי JR בן ה-35 שחלקו את תשוקתם המשותפת לצילומים ואנשים.

”החיים בידינו” - מרי פארי, פינחס מלכיאור, שירה מלכה, עדן פטל

מהו פער הדורות? האם זה הזמן, הגיל על סממניו הפיזיים והרגשיים? השוני וההבדלים בעמדות, בדיעות, בעדיפויות של בני גיל מסויים לעומת אלו הרחוקים ממנו 25 שנה או יותר? האם הפער נעוץ בחלל שנוצר בין מה שהיה לבין מה שיהיה, בין עבר לעתיד? או שאולי הפער לא קשור דווקא לגיל אלא בהבדלים בקווי האופי, מי שאנחנו רוצים להיות והמקום שבו אנו נמצאים, לתקוות שלנו ולהשלמות שלנו, להישגים ולחלומות?

למטה ימין ואמצע: ”בין”: שחף כהן, גל גולדשטיין, אביבה אשר ורחל הלל, למטה שמאל: ”שיעור” - הרטה מונוביץ וים בן זאב

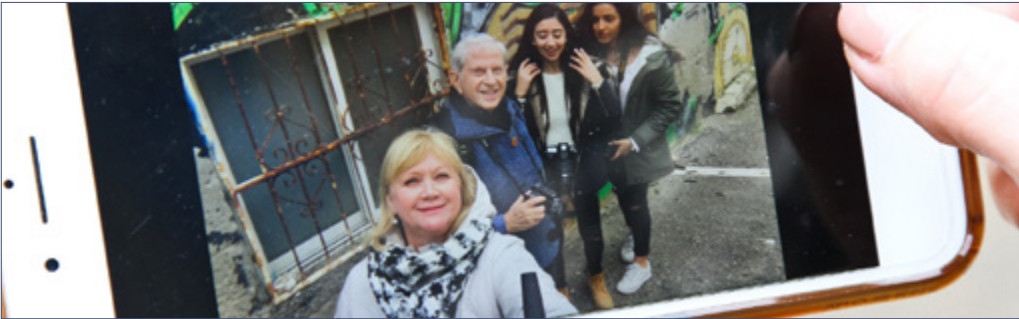
הגיל או התרגיל? הרטה מונוביץ בת ה- 93 עסקה בספורט כל חייה ובגילה עדיין יכולה לעשות שפגט מושלם. ממרום שנותיה נתנה לים בת ה-17 טיפים לבריאות הנפש ואריכות ימים. וגם אם לא מצאנו עדיין את אותו מעיין נעורים נסתר שרק צריך להתכופף לשתות ממנו יש לנו את הספורט שמחבר גוף ונפש, נעורים ובגרות, דורות של אנשים באשר הם.

יהודית נאט וניצן רוזנברג

הטכנולוגיה המודרנית והעולם הדיגיטלי מגדירים מחדש דפוסי תקשורת ומחוללים מהפך בדרך בה כולנו, כתברה וכפרטים מגדירים שייכות או בידול, שוני או דומות. כיצד תורמת הטכנולוגיה הזו לקשר שבין שני הדורות? האם היא מסייעת לחיבור שלפני כן לא היה אפשרי? או שאולי היא מרתיעה, מדגישה את הפערים והריחוק?

מרים פרגר וירין נהרי

"סלפי סטיק": מרי פארי, עדן פטל, פינחס מליכאור, ושירה מלכה

תודה מיוחדת ליהודית שורק, עו"ס,
מרכזת תכניות והתנדבות למבוגרים - עריית רעננה,
וידידה בגריש, רכזת אתגר וטכנולוגית צילום, תיכון מטרו ווסט.

תודה על ההתמסרות, הליווי, התמיכה
והשותפות המלאה לאורך כל הפרוייקט
ועם כל אחד ואחת ממשתתפיו.

"הושט היד וגע במ":
דבורה אליאש ושחר כושר

לזכרה של הרטה מונוביץ,
1925 - 2018

חברת מועדון צילום בגיל, תלמידה נצחית,
חובבת צילום, אמנות ואנשים.
יהי זכרה ברוך.

הקף לעשרות מדינות

משרד הבריאות
המשרד הבריאות

ג'וינט ישראל אשל
יחד בעשייה חברתית למען הילדים

לצלססיפור
המכון הישראלי לחקר דינאמיקה

המכון הישראלי לחקר דינאמיקה